

Sygn. akt V U 599/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 września 2016 r.

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Krzysztof Głowczyński

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Marta Grabowska

po rozpoznaniu w dniu 20 września 2016 r. w Legnicy

sprawy z wniosku A. N.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania A. N.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

z dnia 29 stycznia 2016 r., 31 marca 2016 r., 27 maja 2016 r.

znak (...)

oddala odwołania

SSO Krzysztof Głowczyński

Sygn. akt VU 599/16

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. decyzją z dnia 29 stycznia 2016 r. odmówił przeliczenia emerytury A. N. na podstawie art. 110a ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych gdyż nie pozostawała w zatrudnieniu po przyznaniu prawa do emerytury.

W odwołaniu od powyższej decyzji wnioskodawczyni domaga się jej zmiany. W uzasadnieniu wskazała, że decyzja jest niezgodna ze stanem faktycznym, bowiem emeryturę przyznano jej od 01 marca 2009 r. zaś rozwiązanie stosunku pracy nastąpiło z dniem 27 marca 2009 r.

Traktując powyższe odwołanie jako wniosek, organ rentowy decyzją z dnia 21 marca 2016 r. ponownie odmówił przeliczenia emerytury na podstawie art. 110a ustawy emerytalnej gdyż obliczone wskaźniki wysokości podstawy wymiaru są niższe niż 250 %.

W odwołaniu od powyższej decyzji A. N. podtrzymała żądanie przeliczenia emerytury zgodnie z art. 110a ustawy emerytalnej. Do odwołania załączyła zaświadczenia Rp-7 z dnia 12 maja 2016 r. i 25 czerwca 2009 r., określające zarobki jakie uzyskała odpowiednio w 2009 r. i 2008 r. W uzasadnieniu stwierdziła, iż dokonane przez organ rentowy obliczenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru z lat 2000 – 2009 jest nieprawidłowe bowiem nie uwzględnia

faktu, że w 2009 r. pracowała przez okres trzech miesięcy zaś do obliczenia wskaźnika uwzględniono okres pobierania w czasie od kwietnia do grudnia 2009 r. emerytury.

W związku ze złożeniem w dniu 17 maja 2016 r. wraz z odwołaniem zaświadczeń Rp-7, Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. decyzją z dnia 27 maja 2016 r. po raz kolejny odmówił ponownego ustalenia wysokości emerytury. W uzasadnieniu wskazał, że po przeliczeniu wskaźnik wysokości podstawy wymiaru z 10 kolejnych najkorzystniejszych lat kalendarzowych 2000 – 2009, wybranych z 20 lat poprzedzających rok, w którym zgłoszono wniosek o ponowne ustalenie wysokości świadczenia wynosi 236,99 %, z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu, przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie wysokości świadczenia wynosi 232,98 %. Zatem żaden z tych wskaźników nie przekracza 250 %.

W odwołaniu od powyższej decyzji A. N. nadal domagała się przeliczenia jej emerytury na podstawie art. 110a ustawy emerytalnej. W uzasadnieniu przedstawiła stosunek jej wynagrodzenia do rocznego przeciętnego wynagrodzenia w przyjętych przez organ rentowy latach 2000 – 2009 i wskazała, że wskaźnik z okresu lat 2000 – 2008, obejmującego 9 lat wynosi 254,25 %. Wskazała, że w 2009 r. przepracowała do 27 marca 2009 r. trzy miesiące i w tym okresie uzyskała 30.027,61 zł, zaś przeciętne wynagrodzenie w pierwszym kwartale 2009 r. wyniosło 9.556,83 zł. Stosunek jej wynagrodzenia w pierwszym kwartale 2009 r. do przeciętnego wynagrodzenia w tym kwartale wynosi 314,20 %. Cytując treść przepisów § 1 i 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 01 kwietnia 1985 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru emerytur i rent (Dz. U. Z 1985 r., Nr 18, poz. 77), stwierdziła, że pierwszym miesiącem okresu 12-miesięcznego będzie marzec 2009 r.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. wniósł o oddalenie wymienionych wyżej odwołań.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny sprawy.

Decyzją z dnia 19 marca 2009 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. przyznał A. N. prawo do emerytury od dnia 01 marca 2009 r. Do ustalenia podstawy wymiaru świadczenia organ rentowy przyjął wynagrodzenie, które stanowiło podstawę wymiaru składek z kolejnych 10 lat kalendarzowych od stycznia 1997 r. do grudnia 2006 r. i ustalił wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wynoszący 266,10 %, ograniczony do 250 %. W związku z rozwiązaniem z dniem 31 marca 2009 r. stosunku pracy, organ rentowy podjął wypłatę emerytury od dnia 01 kwietnia 2009 r.

Decyzją z dnia 12 grudnia 2012 r. przyznano A. N. emeryturę (...), niższą od dotychczas pobieranej.

(n i e s p o r n e)

Załączonymi do wniosków o ustalenie wartości kapitału początkowego oraz o emeryturę zaświadczeniami Rp-7 wnioskodawczyni udokumentowała wynagrodzenia:

- Rp.7 z 12.04.2001 r.: 1981 r. 81.152 wwpw: 87,95

1982 r. 56.166 40,24

- Rp.7 z 12.03.2001 r.: 1985 r. 137.218 57,16

1986 r. 296.003 102,37

1987 r. 332.848 95,04

1988 r. 528.392 82,94

1989 r. 2.619.689 105,59

1990 r. 14.965.914 121,13

1991 r. 3.807,084

- Rp.7 z 10.05.2002 r.: 1991 r. 24.756,909 134,48

1992 r. 59.017,419 167,57

1993 r. 101.912,000 212,58

1994 r. 164.033,800 256,56

1995 r. 21.641,10 256,67

1996 r. 25.998,80 248,17

1997 r. 38.580,33 302,75

1998 r. 42.746,06 287,39

d o w ó d: w aktach kapitału początkowego: zaświadczenia Rp-7, k. 10, 11, 12,

wykaz wprowadzonych dochodów, k. 26,

w tomie II akt kapitału początkowego: obliczenie wskaźnika wysokości p.w., k. 35.

- Rp.7 z 13.03.2001 r.: 1980 r. 16.506
- Rp.7 z 06.11.2008 r.: 1999 r. 56.814,30 277,40

2000 r. 54.236,36 234,93

2001 r. 56.314,61 227,61

2002 r. 70.133,78 273,98

2003 r. 66.136,90 250,35

2004 r. 72.557,19 264,09

2005 r. 78.691,61 275,50

2006 r. 79.360,40 266,97

2007 r. 82.142,79 254,37

- Rp.7 z 26.01.2009 r.: 2008 r. 75.295,26 213,14
- Rp.7 z 12.05.2016 r.: 2009 r. 30.027,61 80,64
- Rp.7 z 26.06.2009 r.: 2008 r. 85.290 241,43

d o w ó d: w tomie: I akt emerytalnych: zaświadczenia Rp.7, k. 31, 33 i 45,

II akt emerytalnych: zaświadczenia Rp.7, k. 32 i 33,

obliczenie wskaźnika wysokości p.w., k. 35,

w aktach kapitału początkowego: wykaz wprowadzonych dochodów, k. 26.

Zapisami w legitymacji ubezpieczeniowej wnioskodawczyni udokumentowała zarobki za:

1979 r. 44.395

1980 r. 15.860

d o w ó d: w tomie I akt emerytalnych kserokopia legitymacji ubezpieczeniowej,

w tomie II akt emerytalnych: obliczenie wskaźnika, k. 35,

w aktach kapitału początkowego: wykaz wprowadzonych dochodów, k. 26.

Sąd zważył co następuje.

Odwołania nie zasługują na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 110a ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t. jedn.: Dz.U. z 2015 r., poz. 748 z późn. zm.), wysokość emerytury oblicza się ponownie od podstawy wymiaru ustalonej w sposób określony w art. 15, z uwzględnieniem art. 110 ust. 3, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego przypadającą w całości lub w części po przyznaniu świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru przed zastosowaniem ograniczenia, o którym mowa w art. 15 ust. 5, jest wyższy niż 250%. Ustalenie wysokości emerytury zgodnie z ust. 1 może nastąpić tylko raz (ust. 2). Wysokość emerytury podlega zatem ponownemu ustaleniu od podstawy wymiaru emerytury przeliczonej w myśl art. 110a ustawy emerytalnej, gdy zostaną spełnione łącznie następujące warunki:

- do ponownego obliczenia podstawy wymiaru emerytury wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe, przypadającą w całości lub w części po przyznaniu emerytury, tj. z okresu:

kolejnych 10 lat kalendarzowych przypadających w ostatnich 20 latach kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o ponowne ustalenie wysokości emerytury od przeliczonej podstawy wymiaru,

dowolnie wybranych przez emeryta 20 lat kalendarzowych, w których podlegał on ubezpieczeniu, przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie wysokości emerytury;

- nowo ustalony wskaźnik wysokości podstawy jest wyższy niż 250%.

W odniesieniu zaskarżonych decyzji należy wskazać, iż w świetle zebranego w sprawie materiału odmowa przeliczenia emerytury była uzasadniona. Podstawę odmowy decyzji z dnia 31 marca 2016 r. i z dnia 27 maja 2016 r. stanowiło ustalenie, że żaden z ustalonych wskaźników wysokości podstawy wymiaru nie przekracza 250 % i takiego ustalenia A. N. nie zaakceptowała.

W przekonaniu Sądu podniesione w odwołaniach od tych decyzji argumenty nie uzasadniają zawartego w nich wniosku o przeliczenie emerytury. W odwołaniu od decyzji z dnia 31 marca 2016 r. wnioskodawczyni zarzuciła istotną rozbieżność pomiędzy uwzględnionym przez organ rentowy wynagrodzeniem za 2008 r. w kwocie 75.391,17 zł, a faktycznym wynagrodzeniem, wynoszącym jak wynika z załączonego do odwołania zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu Rp-7, w kwocie 85.290 zł. W tej kwestii należy zauważyć, iż dokonując poprzedzających wydanie tej decyzji obliczeń organ rentowy uwzględnił wynagrodzenie za 2008 r. w takiej wysokości, jaką na dzień wydania decyzji A. N. udokumentowała przedkładając zaświadczenia Rp-7 z dnia 28 lutego 2009 r. Załączając do odwołania od decyzji z dnia 31 marca 2016 r. zaświadczenie Rp-7 z dnia 25 czerwca 2009 r. wynagrodzenie za 2008 r. w kwocie 85.290 zł udokumentowała już po wydaniu wymienionej decyzji, dopiero w dniu 01 czerwca 2016 r. Zasadniczy zarzut, jaki

ubezpieczona sformułowała w odwołaniach od decyzji z dnia 31 marca 2016 r. i z dnia 27 maja 2016 r., sugeruje błędne w jej ocenie wyliczenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru świadczenia za lata 2000 – 2009, bowiem do rozliczenia wskaźnika za 2009 r. organ rentowy przyjął poza faktycznym okresem jej zatrudnienia w pierwszym kwartale 2009 r. także pozostałe miesiące 2009 r. A. N. wyraziła przekonanie, że do obliczenia wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury należało uwzględnić w odniesieniu do 2009 r. stosunek uzyskanego za pierwszy kwartał tego roku wynagrodzenia do przeciętnego wynagrodzenia również za pierwszy kwartał 2009 r. i na uzasadnienie powołała się na przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 01 kwietnia 1985 r. Sugerowała, że skoro okres ostatnich 12 miesięcy zatrudnienia liczy się wstecz poczynając od miesiąca, w którym ustalo ostatnie zatrudnienie, to pierwszym miesiącem okresu 12 miesięcznego będzie marzec 2009 r.

Argumenty obu wymienionych odwołań nie zasługują w przekonaniu Sądu na uwzględnienie, gdyż nie uwzględniają aktualnie obowiązujących przepisów. Przede wszystkim należy zauważyć, iż wskazane w odwołaniu przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 01 kwietnia 1985 r. wydane zostały na podstawie przepisów ustawy z dnia 14 grudnia 1982 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin, obowiązującej do dnia 31 grudnia 1998 r. Zgodnie z przepisami tej ustawy i wskazanego rozporządzenia podstawę wymiaru świadczeń emerytalno-rentowych stanowiło przeciętne miesięczne wynagrodzenia wypłaconego pracownikowi za okres ostatnich 12 miesięcy zatrudnienia albo kolejnych 24 miesięcy zatrudnienia wybranych przez zainteresowanego z ostatnich 12 lat zatrudnienia. W świetle aktualnie obowiązujących przepisów, stanowiących podstawę przyznania obu emerytur, do których wnioskodawczyni jest uprawniona, wskazane wyżej zasady ustalania podstawy wymiaru nie obowiązują. Obowiązująca od 01 stycznia 1999 r. ustawa z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przewiduje zupełnie inne od określonych rozporządzeniem z dnia 01 kwietnia 1985 r. zasady ustalania podstawy wymiaru świadczeń emerytalno-rentowych.

Zgodnie z art. 110a ustawy emerytalnej wysokość emerytury oblicza się ponownie od podstawy wymiaru ustalonej w sposób określony w art. 15. Zatem, jak wynika z przytoczonych wyżej rozważań, podstawę wymiaru emerytury oblicza się od podstawy wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe, przypadającą w całości lub w części po przyznaniu emerytury, tj. z okresu:

- kolejnych 10 lat kalendarzowych przypadających w ostatnich 20 latach kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o ponowne ustalenie wysokości emerytury od przeliczonej podstawy wymiaru,

- dowolnie wybranych 20 lat kalendarzowych, w których podlegał on ubezpieczeniu, przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie wysokości emerytury. Należy w tym miejscu podkreślić, że do obliczenia emerytury uwzględnia się – na co wprost wskazują cytowane przepisy - wyłącznie lata kalendarzowe. Skoro zatem w 2009 r. A. N. uzyskała wynagrodzenie w kwocie 85.290 zł, organ rentowy do obliczenia świadczenia uwzględnił tę kwotę i prawidłowo odniósł ją do przeciętnego wynagrodzenia za 2009 r. Brak jest zatem jakichkolwiek podstaw do obliczenia wskaźnika w odniesieniu do 2009 r. w zasugerowany przez wnioskodawczynię sposób.

Do obliczenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru z 10 kolejnych lat kalendarzowych obejmujących lata 2000 – 2009 organ rentowy przyjął prawidłowe wskaźniki, w takiej samej, jaką w odwołaniu od decyzji z dnia 27 maja 2016 r. wskazuje A. N. (por. odwołanie, k. 27 akt sądowych i k. 37 tomu II akt emerytalnych). Skoro zatem do ponownego obliczenia świadczenia z uwzględnieniem kolejnych 10 lat kalendarzowych, za lata 2000 – 2009 organ rentowy uwzględnił wynagrodzenia i wskaźniki wysokości podstawy wymiaru w niekwestionowanej przez wnioskodawczynię wysokości, uzasadniona jest ocena, że ustalony z kolejnych 10 lat kalendarzowych wskaźnik wynosi 236,99 %.

W świetle treści odwołań, A. N. nie kwestionowała poprawności ustalenia obliczonego na poziomie 232,98 % wskaźnika wysokości podstawy wymiaru jej emerytury. W postępowaniu przed organem rentowym A. N. udokumentowała zarobki za lata: (wpisami w legitymacji ubezpieczeniowej i Rp-7) 1979 – 1980, (zaświadczeniami Rp-7) 1981 – 1982, 1985 – 2009. Jak wynika z przebiegu jej ubezpieczenia, we wskazanych wyżej okresach prace wykonywała kolejno w (...) Fabryce (...) w N. (wrzesień 1973 – kwiecień 1980), Przedsiębiorstwie (...) w G. (maja 1980

– czerwiec 1985), (...) S.A. Oddział Zakłady (...) w K. (lipiec 1985 -marzec 1991) oraz (...) S.A. Oddział Zakłady (...) w P. (marzec 1991 – marzec 2009). Analiza akt kapitału początkowego (wykaz wprowadzonych dochodów ubezpieczonego, k. 27) i obliczenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru z 20 najkorzystniejszych lat kalendarzowych (obliczenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru, k. 35 tomu II akt emerytalnych) wskazuje na to, że pierwsze wynagrodzenie jakie ze wskaźnikiem nie niższym niż 250 % wnioskodawczyni uzyskała w 1994 r. i kolejne wynagrodzenia z takim wskaźnikiem uzyskała w latach: 1995, 1997 – 1999 i 2002 – 2007, tj. w ciągu 10 lat. Szczególnie wysokie wynagrodzenia uzyskała w czasie zatrudnienia w (...) W świetle powyższych rozważań ustalenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru, obliczonego na podstawie najkorzystniejszych 20 lat kalendarzowych w wysokości 232,98 % nie może budzić zastrzeżeń.

W świetle zetem zebranego w sprawie materiału i powyższych rozważań ustalenia zaskarżonych decyzji z dnia 31 marca 2016 r. i 27 maja 2016 r., wskazujące na niespełnienie przesłanek określonych art. 110a ustawy emerytalnej, nie budzą zastrzeżeń.

Co prawa odwołanie od decyzji z dnia 29 stycznia 2016 r. jest uzasadnione bowiem wskazany na uzasadnienie odmowy przeliczenia fakt nie pozostawania w zatrudnieniu po przyznaniu emerytury jest nieprawdziwy. Tym niemniej jednak, z przyczyn wskazanych w późniejszych decyzjach, odmowa przeliczenia emerytury okazała się prawidłowa.

Z powyższych względów, Sąd nie znajdując uzasadnionych podstaw do uwzględnienia odwołania na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił.